

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. július 25. XIV. Évfolyam 20. szám

Pécel jövője

Amikor Beer püspök úr Pécelre helyezett 2005-ben, azt mondta nekem: „Adj kulcsot az embereknek a plébániához.” Ez nekem azt jelentette, hogy nyissam meg az Egyházközséget a péceli hívek előtt, és hogy gondoskodjam róluk, éljek velük együtt, legyek nemcsak a papjuk, hanem az atyjuk is. Igyekeztem megfogadni püspök atya szavait. Ekkor azt mondtam nektek, hogy olyan lesz ez a közösség, amelyet mi közösen csinálunk belőle. Azt hiszem, hogy ez így is lett.

Az első hónapokban szinte robbanásszerűen indult meg az élet s tartott úgy 6-7 évig. Minden kezdeményezésnek helyt adtam, és támogattam, ami a közösség javát szolgálta.

Beer püspök atya a papi továbbképzésen azt hangsúlyozta, hogy az Isten már elhelyezte a munkatársainkat, nekünk csak fel kell fedezni és támogatni kell őket, és ne akarjunk mindent magunk csinálni. Ezen irányelvek mentén kerestem az emberek között olyanokat, akik akarnak csinálni valamit, igyekeztem lovat adni a vitéz alá, és talán nem túlzok, hogy sok esetben sikerült is. Az egyházközségben majd harminc ember dolgozik együtt közös életünk működtetésében. Ez akkor vált előttem világossá, amikor összeírtam az új atyának, hogy kivel kell megismerkednie, akik valamilyen feladatban felelősséggel dolgoznak.

László atya egy fiatal és energikus fiatalember, akinek papi karrierje felfelé ívelő szakaszban van.

Nyilván látni fogja, és energikus lelkületével folytatni fogja mindazt, amit ez a közösség az elmúlt 15 évben elért. Én úgy gondolom, hogy azokat a területeket is meglátja majd, amit fejleszteni kell, és új utakat és lehetőséget is talál majd.

Az elmúlt évben nagyot lépett előre a közösség a templom és a plébánia megszépülésének területén, de jelentős fejlesztések még hátra vannak. Én úgy látom, hogy ezen a téren mintegy tíz évre való munkát hagyok rá. Valamint bizonyos területei a közösségi életnek hanyatlóban vannak, ezeket újra kell gondolni, és még újabb lehetőségeket is meg kell nyitni. A péceli katolikus közösség jövője tehát a saját kezében van, és egy fiatal pap vezetésével tovább fejlődhet. Jók a kilátások pozitív a jövő! Istenünk áldása és Szűzanya oltalma legyen a közösséggel!

Ferenc atya

Jöttem, láttam, megyek... avagy 15 év Pécelről

Ezen sorok írója – akkor még, mint az egyházközségi képviselőtestület elnöke – az újonnan érkezett plébános, Burger Ferenc, beiktatási szentmiséjén azzal köszöntötte az Egyházközség új lelki vezetőjét: „szeret minket az Isten, mert papot küldött hozzánk. Egy fiatal, agilis lelkipásztort, akit remélhetőleg sokáig a körünkben tudhatunk. *(Ez különösen az előd,*

Szathmáry Attila atya nehéz utolsó időszaka után vált óhajjává bennünk...) Segítse őt a jó Isten mindnyájunk nagyobb örömére és az egyházközség épülésére.”

És lőn... Kinyílt a templom udvara és a plébánia környezete... És „kinyílt” az Egyházközség is: létrejött (egyébként teljesen szokatlan módon) az egyházmegye első egyházközségi zsinata, amelynek fontosságát mutatta, hogy maga püspök atya vállalta a védnökséget. Hosszas előkészület után megjelent az egyházközség információs forrása, a Hírlevél, amelynek megírása, kiadása sokak közös munkájának eredménye lett, és amely jó néhány évig működött (nemrégiben indult meg ismét)... Az új plébános megmutatta, hogy lehet jó hangulatú, színvonalas egyházközségi farsangokat megvalósítani. Nyugvópontra jutott a temető helyzete, sokévi munkával és jelentős ráfordítással megvalósult a hittanterem gyakorlatilag teljes körű átalakítása.

Megvalósult az egyházközség honlapja, létrejött az a levelezőlista, amely hosszú időn keresztül, különösen pedig az utóbbi időben bebizonyította a hasznosságát és a fontosságát. Több évi munkával, jelentős szervezési és kivitelezési erőráfordítással megvalósult minden hívő és minden pap álma: a szép, megújult templom.

Mindeközben létrejöttek, működtek/működnek a különböző kisközösségek. Él a hitoktatás, minden évben a gyermekek újabb és újabb csoportjai járulnak életükben első ízben a szentáldozáshoz. Az elmúlt 15 évben többször hívtuk a Szentlelket fiataljainkra, és kértük a püspök atyát a bérmálás szentségének kiszolgáltatására. És az akolitusok... És bár a jó Isten ajándéka elsősorban, de nem hallgathatjuk el, hogy erre a 15 évre esett egy fontos esemény is: Pécel is adott papot az Egyháznak Tamás atya személyében. Elkészült az egyházközség története, olvasható a közösség honlapján. No és a gitáriskolai kezdeményezést se hallgassuk el...

Mindeközben a lelkipásztor szerényen a háttérben maradt. Mint ahogy a körülményei is... Csak akik gyakran jártak a plébániára, azok tudták, hogy milyen körülmények között éli mindennapjait, és végzi a hivatásával járó teendőket. Végül is csak az utóbbi évek hozták úgy, hogy a plébánia épülete is megújult (legalább részben). Ne felejtsük el, hogy közben volt egy ezüstjubiläum is...

A lelkipásztornak azonban a közösség java az első. Éppen ezért gyakran hallhattuk az év végi hálaadások során, de máskor is, valahányszor az eredmények kerültek szóba: A hála a jó

Istent illeti, neki jár a köszönet a legfontosabbért: azért, hogy él a közösség Pécelen.

...És most elérkezett a búcsú ideje, hiszen az előjáró máshová helyezte plébánosunkat. Mi mást mondhatnánk neki, mint a köszönet szavát. Köszönetet a jó Istennek, hogy hozzánk vezérelte, és köszönetet Neki mindazért, amit az elmúlt időszakban tett közöttünk, értünk. Kívánjuk, hogy egész életében, illetve papi hivatása egész folyamán érezze azt, amit újmisésként az emléklapjára írt 1989. júniusban: „Most már mindig nálad maradok, hiszen megfogtad a jobbomat.” (Zsolt. 72,23)

Kívánjuk, hogy továbbra is fogja a jó Isten Ferenc atya jobbját, aminthogy ő is fogja meg az új helyén a híveit. Így az új közösség hívei is érezni fogják azt, amit mi éreztünk 15 évvel ezelőtt: szeret minket az Isten, mert papot küldött hozzánk...

dr. Lukács Ferenc

Emlékcsozor

Mindig **hálás** voltam Ferenc atyának, amiért a plébániai közösségek nagy **szabadságot** kaptak tőle, ezzel **támogatott** bennünket az Isten felé vezető úton. A szentségimádók esti együttlétein a tabernákulum kinyitása, az Oltáriszentség elé térdelésünk lehetősége így nemcsak lelkiileg vitt közelebb Jézushoz, a fizikai közelségét is megtapasztaltuk.

Köszönöm neki a **bizalmat**, hogy kulcsom lehetett a templomhoz, betérhettem az Úrhoz, ez rendkívül sokat jelentett az év eleji karantén idején, amikor az élő szentmisék hiánya különösen megviselt.

Lovász László

Nagyon **hálás vagyok** Ferenc atyának, hogy a péceli Magyarok Nagyasszonya templom kántora lehetek. Ő volt az, aki meginvitált az itteni szolgálatra, és meggyőző érveinek köszönhetően elfogadtam a megbízatást.

Közel 50 éves kántori munkám során hét helyen töltöttem be állandó vagy rendszeres szolgálatot, azonban ő volt az egyetlen, aki megkérdezte tőlem, **hogyan érzem magam** új szolgálati helyemen.

Én pedig nagyon hamar tudtam neki őszintén azt válaszolni, hogy „köszönöm, nagyon jól!”

Ezt a jó közérzetet nemcsak a hívek és a közvetlen kollégák kedvességének és szeretetének köszönhettem, hanem nagy részben Ferenc atyának is. Rendkívül jólesett, hogy mindig **elismerését fejezte ki**, ha mise végén egy-egy szép orgonaművet játszottam, és lányom szólóénekét is mindig nagyra értékelte.

Kitüntető figyelemmel kísérte az énekkar és a zoltáros lányok munkáját is. Jó érzés volt, hogy **mellettünk áll, biztat** minket.

Szeretnénk ezt azzal **meghálálni**, hogy a jövőben időről időre elzarándokolunk új szolgálati helyére, és ünnepi zenés szolgálattal kedveskedünk neki.

Kiss Zsuzsanna

Sok szép emlék él bennem, lehetetlen mindet leírni.

Hálás vagyok azokért, amit Ferenc atya **megtartott**, ami addig jól működött a plébánián, **épített** az előző plébánosunk szolgálata alatt kialakult csoportokra, szokások egy részére.

Így továbbra is végezhettem a hitoktatást és a jegyesoktatásban is részt vehettünk a férjemmel.

Sok **új dolog indult** el. Ilyen a plébániai **közösségi kertrendezés**, ahol szívesen segítettek a hívek, közben találkozhattak új papjukkal.

Sorban meglátogatta és megismerte a templomba járó családokat, elbeszélgetett velük.

Maradandó emlék a közösségteremtő erővel bíró **„mini-plébániai zsinat”** megrendezése, ahol bárki felszólalhatott a plébániai közösségi élettel kapcsolatban. Sok új javaslat hangzott el. Ekkor született a közösségi szlogen, ami a plébániai újság címe is lett: **„Otthonunk az Egyházközség”**.

Vágyott rá, ösztönzött bennünket, hogy szívesen legyünk a plébániai közösségben, második otthonunknak tekintsük, ez minket is lelkesített.

Szívesen emlékszem a közösségi programok révén **„pezsgő” életre.**

Nagyon jól sikerültek a **farsangi bálok**, melyeken ő is aktívan részt vett: zenélt és táncolt. Ezek az alkalmakon találkozhattunk a templomon kívül, épülhetett a kapcsolatunk.

Szép emlék, mikor az első **karácsonyon** a férjem által rendezett „Panel-betlehemesben” **szerepelt** az ifjúsági hittanosokkal együtt Jézus hangjaként; ugyanígy a gitáros zenekarral együtt játszott és énekelt **passió** is.

Jól sikerültek a színvonalas szombati **teaházak**, jó hangulatú beszélgetésekkel, a SZERBUSZ zenekar fellépései, melynek tagja volt.

Kedves programom volt a kéthetenkénti általa vezetett **Felnőtt katekézis.**

A **hittantáborokat** több, mint húsz évig vezettük férjemmel az ifjúsági hittanosoknak. Ferenc atya többször eljött a táborba, melyekhez szép beszélgetések és lelki programok fűződnek.

Számomra egyik kedves mondása: **„lovat kell adni a huszár alá”** - ennek megfelelően, ha valakit alkalmasnak talált egy feladatra, és szívesen végezte volna, azt mindig támogatta.

Egy másik: **„Hallatlan előnyünk van nekünk, keresztényeknek...”**, amit akkor szokott mondani, ha egy hitigazságot sikerült megvilágítania, utalva arra, hogy ebben a kusza világban nekünk biztos útmutatónk Isten szava és igazsága. **Kollmann Andrea**

Sok szép és jó történet a 15 év alatt, amiből csak néhányat emelek ki. **Hálásan** gondolok a Ferenc atya által értünk, péceli hívekért bemutatott szentmisékre, imákra, a híveinknek kiszolgáltató szentségekre, a **bibliamagyarázatokra**, melyek által Egyházunk tanítását jobban megismertem és megértettem.

Megköszönöm, hogy megtanította nekünk, hogyan kell a **szentmise méltóságát** tisztelnünk. Köszönöm, a baráti gesztusokat, a családjaink megszólítását, **fiataljaink bátorítását** és buzdítását a ministráns és énekkari szolgálatra, az énekkari és a különböző közösségi kezdeményezéseinket, az áldozatos munkával rendbe hozott templomi környezetünket. Gondolok itt a plébánia udvarára, a templomunk előkertjére és a hátsó kertre is. Melyet a gyerekeink szívesen használnak. Köszönöm a templomunk fűtésének korszerűsítését, valamint a hittanterem igényes felújítását. A vasárnapi ovis hittanok alkalmával jó volt birtokba venni az igényes belső teret, az új szekrényeket és konyhai pultot, valamint az új mosdókat is. **Siposné Kovács Kati**

Hálás vagyok azért a **kitartásért** és **mindenre kiterjedő figyelemért**, ahogyan az atya a templomunk és a plébánia épületének felújítását szorgalmazta és véghezvitte. Azt gondolom, hogy a híveknek a szép liturgia mellett fontos a környezet is, lelki épülésünket támogatja a külső körülmények megteremtése. Isten dicsőítése, Jézus iránti hálánk mélyebben törhet fel belőlünk, amikor komfortosan érezzük magunkat, a fűtés korszerűsítésével ezt segítette elő. **Bényi-Olasz Mária**

A hajdani gitáros csapatunk rendszeres szolgálatot adott szentmiséken Ferenc atya idekerülésekor. Ő ezt nemcsak hogy **támogatta**, hanem **felismerte** a benne lévő lehetőséget egy nagyszerű egyházközségi rendezvényre, ami a lélekemelő istendicséret mellett összehozta a különböző korosztályba tartozó híveket is. Évek múltával is szívmengető érzéssel gondolok a HÚR fesztiválra, amit az atya ötletének, lelkesedésének, kapcsolatainak, szervezésének köszönhetünk. A környéki Egyházközségekből meghívott csoportok igazán felemelő élményt nyújtottak, a templomkertben való főzés, közösségi együttlét mély nyomot hagyott sokunkban. A záró szentmisén alig fértünk be a templomba, bennem azóta is úgy él, hogy ott **a szívek összeértek az Istenhez tartozásban.**

A teaestek, farsangok is rendkívül szép emlékei az elmúlt 15 évnek. **Erdősné Horváth Mária**

Hálás vagyok az atyának mindazért, amit **megtartott** az egyházközségi hagyományokból, s azokért is, amik az ő **kezdeményezésére** indultak el, bárhogy is alakult a folytatás. Ez utóbbiba tartoznak a farsangok, a gitáriskola közelmúltbeli megszervezése. Ittléte kezdetén nagy örömet okozott támogatása a zoltáros lányok ruhatárának felújítása terén, amit még a ministráns fiúk is megcsodáltak.

Nagyon **megérintett** és mély nyomot hagyott bennem, amikor évekkal ezelőtt egy szentmise után láttam őt az Oltáriszentség előtt térdelve imádkozni.

Csokonay Anna

Az atya érkezésekor fiatal házaspár voltunk, ittléte a legmeghatározóbb szakasza lett az életünknek. Itt születtek a gyerekeink, akik **mellette kezdtek el szolgálni** a templomban. Nagyon szerettem a prédikációit, sokat kaptam általuk. Örömmel töltött el a világi dolgok felé való **nyitottsága**, az Egyházközségen belül pedig a sok közösségi program beindítása. Az érkezésekor nagy közösségi igény volt azokra az elvekre, amiket magával hozott, s új **lendületet** kaptunk általuk. Azt gondolom, azt hozta magával, amire a legnagyobb szükségünk volt.

Perlaki Mónika

Mindig örömmel tapasztaltam, hogy **szeret Pécelen szolgálni**. Ittléte alatt lettünk családdá, mindhárom gyerekünket ő keresztelte. Örülök, hogy az oltárszolgálatban mellette lehettem. Az ittléte alatt beindított és azóta is jól működő közösségekért sokan hálásak vagyunk.

Az itt megrendezett **karácsonyi koncertekhez** házigazdaként a lehetőséget ő teremtette meg, melyek nemcsak a mi családunknak jelentettek sokat.

Számomra őhöz kapcsolódik a **méltatlan** szó, nagyon gyakran hallottam tőle, szinte minden prédikációjában elhangzott, de hétköznapi beszédében is arra biztatott, hogy ne legyünk méltatlanok.

Nagy Imre

Ferenc atya minden vasárnap **megköszönte** a zoltáros lányok szolgálatát, ez mindnyájunknak nagyon jól esett.

Nagy Angéla

Hálásan gondolok vissza a Ferenc atya **támogatására** azokban az időkben, amikor csütörtöki napokon óránkénti váltásban lévő ügyeletesek mellett egész nap nyitva lehetett a templomunk. Minden korosztályból sokan éltek a lehetőséggel, hogy betérjenek az Úrhoz.

Aranyosmaróti Katalin

A hideg templom sokunknak nehézséget okozott telenként, s panaszkodtunk az atyának. Egyszer azt mondta, ha fázom, szívesen ideadja a mellényét. Attól kezdve viccesen azzal „fenyegettem”, hogy egyszer mise közben bemegyek a mellényért a sekrestyébe, majd magamra öltve visszaülök a helyemre. Nagy örömet jelentett a fűtés korszerűsítése, nemcsak én voltam **hálás** érte.

Szerettem az általa vezetett **felnőtt katekézisre** járni. Találkozásainkról a sok szép lelki élmény mellett közösségépítő, derűs emlékeket is szeretettel őrzök.

Tóth Béláné Enci

Ferenc atyáról sokszor eszembe jut a **közvetlensége**, gyakorlati érzéke. Erre már akkor **rácsodálkoztam**, amikor Egyházközségünkhöz kerülve először hívtuk meg ebédre. Szokásomhoz híven kicsit szétcsúsztatva késésben voltam az ebéddel, épp a nokedliszaggatóm mondta fel a szolgálatot a megérkezésekor. Ő ezt látva – legnagyobb meglepetésemre – mellém állt, s deszkáról pillanatok alatt beleszaggatta a vízbe a nokedlit. Ezt a segítőkész, közvetlen, találemény, **gyakorlatias beállítottságát** az itt töltött évei alatt többször megtapasztaltam.

Széplaki Ili

Ugyancsak nálunk tett látogatásai alatt tapasztaltam meg, hogy milyen **rendkívül sokoldalú** ember. Az életnek szinte minden területéhez értett, a bicikliszereléstől kezdve a számítógépen át egészen a teológiáig. Ha valami problémám volt, mindig szívesen és **érdemlegesen segített.**

Varga András

Csupán 8 hónapot tölthettünk együtt az Egyházközségben, de egy évvel ezelőtti megható élményt őrzök Ferenc atyáról, amikor egy hónapig a Jézus Szíve Társasága Idősek Otthonában végeztem gyakorlatot. Az egyik testvérünk akkor már hónapok óta nagyon szenvedett fizikailag, s szellemileg is elérhetetlen távolságba került tőlünk. Az Otthon illetékes munkatársa elérkezettnek látta az időt, hogy kihívja az atyát a betegek kenetének feladására. Ferenc atyát az érkezésekor kis aggodalommal tájékoztatta a haldokló állapotáról, majd a szobában magukra hagytuk őket.

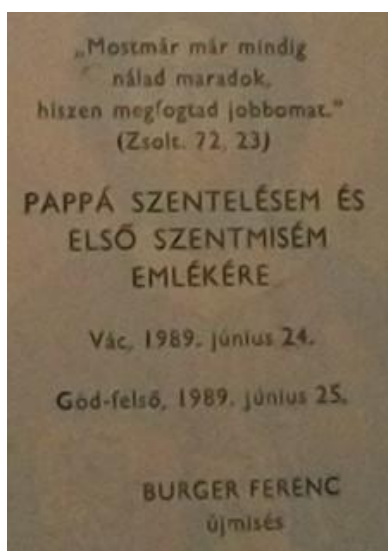
A hosszúnak tűnő várakozásban már aggodalommal tekintgettünk az ajtó felé, mikor az atya elképedt arccal megjelent. A lépcsőkoriátra tett kézzel percekig hosszan nézett maga elé, majd megszólalt: Mindenkinek olyan a halála, amilyen az élete volt. Minden rendben van. Látszik, hogy valóban Istennek szentelt életet élt, Istenhez tér vissza.

Kiderült, hogy haldokló testvérünk az atyával töltött időben teljesen visszatért a szellemi létnek és kommunikációnak arra a szintjére, amikor tudja, mi történik vele. Meg tudott gyónni, tettének tudatában felvette a betegek kenetét. Az atya még hozzátette: Ilyenkor mindig nagyon **hálás vagyok, hogy pap lehetek.**

Ebben a rövid együtt töltött időben nagyon szerettem a prédikációit. Első naptól kezdve minden alkalommal megdobogtatta a szívemet, hogy Megváltónkat következetesen **Úrjézusként** nevezte meg.

Az általa bemutatott szentmiséken igyekeztem nemcsak **méltó**, hanem **illő** módon is jelen lenni, mivel – számomra szokatlan módon – minden alkalommal erre hív bennünket a szertartás elején. Az oltárnál pedig **alázatos szívvel** és **töredelmes lélekkel** fordulunk Istenhez, nem pedig fordítva.

Kurczina Terézia

Mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked Ferenc atyáért, akit kezdetektől fogva kiválasztottál és lefoglaltad magadnak, majd a jobbját fogva elvezetted Egyházközségünkbe, hogy szolgálatán keresztül közelebb kerüljünk Hozzád. Áraszd rá bőséges áldásodat, hogy új szolgálati helyén is bölcsen, hűségesen és szeretettel vezesse Hozzád a rábízottakat a Te dicsőségedre!

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!